मिच्छरामि मां कोदयतेतियत् स्वातन्त्र्यमुक्तं तदुपपादयितुं स्वमाहात्म्यमत्र वर्ण्यते द्विविधो ह्यन्नस्य व्यवहारः, पारलौकिक ऐहिकश्चेति। तत्र 'पराके' परलोके दूरस्थपित्रादिलोके, 'एतदन्नं निहितं', दाता हि देवलोके पितृलोके वा ममेदं भूयादित्यभिप्रेत्यैव ब्राह्मणेभ्यो ददाति, अतो दत्तमन्नं दूरस्थे लोके निहितं भवति। तच्च 'अन्नं', तत्तत् 'लोके', 'विश्वैः' सर्व्वैः, 'देवैः,' 'पितृभिः', च स्वार्थं 'गुप्तं' रक्षितं, भवति। यदग्नौ हुतं यच्च ब्राह्मणेभ्यो दत्तं तदेवोपजीव्य देवाः पितरश्च वर्त्तन्ते। एवं पारलौकिकोऽन्नव्यवहार उक्तः। ऐहिकेऽपि व्यवहार उच्यते, 'यत्' अन्नं, 'अद्यते' प्राणिभिर्भक्ष्यते, यच्च विदग्धं सत् भाण्डे अपि भवति, पर्य्युषितत्वेन वा पूतीभवति, तादृशं 'लुप्यते' नष्टं भवति। यच्च 'परोप्यते' स्वकीयैश्वर्य्यप्रकटनाय वहिः परित्यज्यते, 'सा' सर्व्वाप्यैहिकायुष्मिकारूपा, 'मे' अन्नस्वामिनो देवस्य, 'शततमीः' शतसङ्ख्यापूरणी, 'तनूः', च सर्व्वोऽपि लेश एवेत्यर्थः; ईदृशं मदीयं माहात्म्यं॥

अथ हविषः पुरोऽनुवाक्यामाह। "महान्तौ चरू सकृद्दुग्धेन पपौ। दिवञ्च पृश्निं पृथिवीञ्च साकं। तत् संपिबन्तो नमिनन्ति वेधसः। नैतद्भूयो भवति नो कनीयः" [२] इति। पुनरपि माहात्म्यमेव प्रपञ्च्यते, तत्रायं दृष्टान्तः। यथा लोके बहुक्षीरप्रदाया गोः 'सकृद्दुग्धेन','महान्तौ चरू' प्रौढ़ौ कुम्भौ, यश्च पूरयति, एवमत्रापि 'पृश्निं' स्वल्पमपि, दत्तमन्नं, 'दिवं च' पृथिवीं च, 'साकं' लोकद्वयमपि सह पूरयति। अग्नौ